

**ESPURNES
BARROQUES**

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

Oneiroi

LL. COLL, D. ESPASA i X. SABATA

Diumenge 31 de maig del 2026, 18:30h.

Església de Sant Miquel de **Castelltallat**
SANT MATEU DE BAGES (BAGES)

Valora'ns

Escaneja aquest codi QR i valora els concerts
d'Espurnes Barroques 2026:

LA TEVA OPINIÓ ENS
AJUDA A MILLORAR.

GRÀCIES!

Espurnes Barroques és membre de:

JM Catalunya

Coordinadora
Catalana de Fundacions

Acte I. La nit i el son

A la Nit (himne òrfic, s. II-III dC, trad. R. Garrigasait)

Biaggio Marini (1594-1663)

“Passacalio a 3 i a 4” dins *Sonate da Chiesa e da Camera...* (1655)

Selene (la Lluna)

Francesco Cavalli (1602-1676)

“Erme et solinghe cime” dins *La Calisto* (1651)

Nyx (la Nit)

Orlando di Lasso (1532-1594)

“La Nuict Froide et sombre” (inici) dins *Les Meslanges* (1576)

Hypnos (el Son) i els seus germans: Thanatos (la Mort) i Lethe (l'Oblit)

Claudio Monteverdi (1567-1643)

“Oblivion soave” dins *L'Incoronazione di Poppea* (1643)

Alcmà (s. VII aC), “*Dormen de les muntanyes*” (trad. J. Cornudella)

Tarquinio Merula (1595-1665)

“Canzonetta spirituale sopra alla nanna” dins *Curtio precipitato...* (1638)

Acte II. Oneiroi. Els déus dels somnis

Al Somni (himne òrfic, s. II-III dC, trad. R. Garrigasait)

Francesco Cavalli

“Dolcissimi Baci” dins *La Calisto* (1651)

Giovanni Paolo Cima (c. 1570-1630)

Sonata en Sol dins *Concerti Ecclesiastici* (1610)

Benedetto Ferrari (1597-1681)

“Amanti, io vi so dire” dins *Musiche e poesie varie à voce sola, libro terzo* (1641)

Girolamo Frescobaldi (1583-1643)

Toccatà nona dins *Secondo libro di toccate...* (1627)

Benedetto Ferrari, atr.

“Pur ti miro” dins *L'incoronazione di Poppea* (1643)

Acte III. L'Albada

A l'Albada (himne òrfic, s. II-III dC, trad. R. Garrigasait)

Eos (l'Aurora)

Orlando di Lasso

“La Nuict Froide et sombre” (final)

Claudio Monteverdi

“Ecco mormorar l'onde” dins *Secondo libro de' madrigali a cinque voci* (1590)

Zephyros (el Vent de l'Oest)

Claudio Monteverdi

“Zefiro torna” dins *Scherzi musicali* (1632)

Notes al programa

Podríem dir que la civilització és un llarg esforç per desfer-se de la nit. Primer amb el foc, després amb l'enllumenat elèctric, avui amb milions de pantalles lluminoses que ignoren els cicles dels astres. Però, com ens recorda l'insomni, la nit encara hi és, sempre hi és per més que intentem oblidar-la. I no és sols una part del dia o l'absència de llum: també va associada a un estat de consciència particular. La nit, deia Novalis, és eterna i il·limitada. Els ulls oberts no hi saben distingir límits. I els ulls clucs hi descobreixen una altra mena de vida sense confins, la realitat onírica.

Sembla que aquest món nocturn hagi seduït especialment les èpoques fatigades, nervioses o trasbalsades per grans canvis. A l'Antiguitat tardana, un devot d'un culte mal conegut va compondre unes pregàries plenes d'imatges fosques, els anomenats *Himnes òrfics*. Al Seicento —l'època en què s'esfondra la visió antiga del cosmos, es recargola la retòrica clàssica, es confonen la forma i la matèria— la nit i els somnis són a tot arreu. *Oneiroi* ens proposa que entrem en l'atmosfera de la nit acompanyats de poesia òrfica i música barroca.

El concert comença amb l'himne òrfic que invoca la nit, l'engendradora dels déus i els homes, sempre inacabada, circular, alliberadora i obsessiva. En l'ària «Erme e solinghe cime» de Francesco Cavalli, el rei Endimió, enamorat de la Lluna, puja a les muntanyes solitàries per tenir-la més a prop; dalt el cim, li ve l'oblit dolç del son, i aviat els somnis li portaran fantasmes amorosos. Després, la meitat inicial d'una *chanson* d'Orlando di Lasso sobre un poema de Joachim du Bellay evoca la nit freda i fosca que fa baixar, dolç com la mel, el son als ulls. Dues cançons de bressol clouen la primera part. La cèlebre «Oblivion soave» de *L'incoronazione* di Poppea dona pas a uns versos del poeta grec Alcma sobre la natura adormida, i aleshores arrenca una composició realment singular de Tarquinio Merula. Amb un baix obstinat que va alternant dues notes separades per un semitò durant cent seixanta-tres compassos, la «Canzonetta spirituale sopra alla nanna» genera una oscil·lació hipnòtica com la dels braços de la mare que gronxa el fill, encara reforçada per la reiteració d'unes síl·labes expressives d'aire popular, «fa', fa' la ninna ninna na». Com es va posant de manifest a mesura que avança el text, la veu que entona la cançó de bressol és la de la Mare de Déu. «Pren aquesta llet dels meus pits», li diu a l'Infant, i li demana que acluqui els ulls com fan els altres nens, i ja veu el vinagre, la fel, les cadenes, les escopinades i els cops que rebrà. Així, fent-lo entrar en la pau del son, té visions de la violència futura, i en aquella criatura que necessita que la bressolin hi reconeix l'amor sobrenatural que sabrà acceptar tot el mal de la terra per redimir la humanitat. El baix obstinat, la tornada infantil, el contrast cada vegada més abrupte entre la tendresa i el sofriment: tot plegat s'eleva a un grau de dramatisme extraordinari.

Ja ben entrada la nit, ens saluda l'himne òrfic al «Somni terrible d'ales llargues». En aquesta segona part, les improvisacions atonals dels instrumentistes convoquen la realitat onírica. Els «Dolcissimi baci» de Cavalli ens retornen a l'amor entre Endimió i la Lluna: un amor que és com un somni, visió i prou, perquè els amants només es poden mirar a distància. Ve, després, una altra música obstinada, la xacona «Amanti, io vi so dire» de Benedetto Ferrari, amb una lletra carregada d'humor (caldrien diluvis de llàgrimes per apagar els Vesuvis d'un cor enamorat!), i finalment el duet d'amor entre Neró i Popea —aquí entre la veu i el cornetto— del «Pur ti miro».

Ara s'entreu l'albada, «la deessa encimbellada» que, segons l'himne òrfic que la invoca, ha d'inundar els iniciats «amb la llum santa». La segona meitat de la *chanson* de Lasso celebra la claror del dia que entapissa el món amb un tint divers. I la natura es comença a despertar en dues composicions de Monteverdi: el madrigal «Ecco mormorar l'onde», sobre un poema de Tasso, i el baix obstinat saltironant de «Zefiro torna», sobre un sonet d'Ottavio Rinuccini.

En la consciència alterada de la nit, les coses s'intueixen, potser es toquen, però no es dominen. Tota presència nocturna amaga una potència incalculable. Amb el retorn de l'alba, cada cosa recupera la seva figura. Les onades murmuren, les branques es remouen, el ponent torna a bufar.

Raül Garrigasait
Escriptor i traductor

Acte I. La nit i el son Selene (la Lluna)

Erme, e solinghe cime

Erme, e solinghe cime,
ch'al cerchio m'accostate
delle luci adorade,
in voi di novo imprime,
contemplator segreto,
Endimione l'orme.

Le variate forme
della stella d'argento,
lusingando e baciando,
di chiare notti tra i sereni orrori,
sulla terra e sui sassi i suoi splendori.

Lucidissima face,
di Tessaglia le note
non turbino i tuoi giri e la tua pace.

Dagli atlantici monti,
traboccando le rote,
Febo del carro ardente ormai tramonti.

Il mio lume nascente,
illuminando il cielo,
più bello a me si mostri e risplendente.

Astro mio vago e caro,
a' tuoi raggi di gelo,
nel petto amante
a nutrir fiamme imparo.

Qual sopor repentino
a dolce oblio m'invita
su quest'erta romita?

Sonno cortese, sonno,
se alle lusinghe tue pronto mi rendo,
deh, fa' tu che dormendo
amorosi fantasmi
mi feliciti l'anima svegliata.

Cims erms i solitaris

Cims erms i solitaris,
que m'acosteu al cercle
de les llums adorades,
en vosaltres de nou hi grava,
contemplador secret,
Endimió les petjades.

Les formes mudables
de l'estrella d'argent,
afalagant i besant,
entre els serens horrors de les nits clares,
escampen sobre la terra i les roques els seus resplendors.

Lluminària claríssima,
que els encanteris de Tessàlia
no torbin els teus girs ni la teva pau.

Des dels monts atlàntics,
vessant les seves rodes,
Febus del carro ardent ja es pon.

Que el meu astre naixent,
il·luminant el cel,
se'm mostri encara més bell i resplendent.

Astre meu, bell i estimat,
als teus rajos de glaç
aprenc a nodrir flames
dins el pit enamorat.

Quina sobtada sopor
em convida a un dolç oblit
en aquesta altura solitària?

Son cortès, son,
si tan prest em rendeixo als teus afalacs,
fes, t'ho prego, que mentre dormo
fantasmes amorosos
omplin de joia la meva ànima desperta.

Baciatrice baciata
mandi in sen la diva mia crudele,
e, stringendo i tuoi lacci
in dolci inganni,
fa' che morto in tal guisa
io viva gl'anni.

Que la meva diva cruel
m'enviï al pit besadora i besada,
i, estrenyent els teus lligams
amb dolços enganys,
fes que així morint
visqui els meus anys.

Nyx (la Nit)

La nuit froide et sombre (inici)

La nuit froide et sombre,
Couvrant d'obscure ombre
La terre et les cieux,
Aussi doux que miel
Fait couler du ciel
Le sommeil aux yeux.

La nit freda i fosca

La nit freda i fosca,
cobrint amb ombra obscura
la terra i els cels,
tan dolça com la mel,
fa vessar del cel
la son als ulls.

Hypnos (el Son), Lethe (l'Oblit) i Thanatos (la Mort)

Oblivion soave

Oblivion soave,
i dolci sentimenti
in te, figlia, addormenti.

Oblit suau

Oblit suau,
els dolços sentiments
adorms dins teu, filla meva.

Posatevi, occhi ladri,
aperti, deh, che fate,
se chiusi ancor rubate?

Reposeu, ulls robadors,
oberts, ai!, què feu,
si fins i tot tancats encara robeu?

Poppea, rimanti in pace;
luci care e gradite,
dormite omai dormite.

Poppea, queda't en pau;
llums estimades i plaents,
dormiu ja, dormiu.

Canzonetta spirituale sopra alla nanna

Hor ch'è tempo di dormire,
dormi, dormi, figlio, e non vagire,
perché tempo ancor verrà
che vagir bisognerà.

Cançoneta espiritual sobre la non-non

Ara que és hora de dormir
dorm, dorm, fill, i no ploris,
perquè ja vindrà el temps
que plorar serà necessari.

Deh ben mio, deh cor mio,
fa', fa' la ninna ninna na.

Ai, bé meu, ai, cor meu,
fes, fes non-non, non-non.

Chiudi quei lumi divini,
come fan gl'altri bambini,
perché tosto oscuro velo
priverà di lume il cielo.

Tanca aquests ullets divins
com fan els altres infants,
perquè aviat un vel fosc
privarà el cel de la llum.

Deh ben mio, deh cor mio,
fa', fa' la ninna ninna na.

Or prendi questo latte
dalle mie mammelle intatte,
perché ministro crudele
ti prepara aceto e fiele.

Deh ben mio, deh cor mio,
fa', fa' la ninna ninna na.

Amor mio, sia questo petto
per te morbido letto,
pria che renda ad alta voce
l'alma al Padre su la croce.

Deh ben mio, deh cor mio,
fa', fa' la ninna ninna na.

Posa or queste membra belle,
vezzosette e tenerelle,
perché poi fiere catene
gli daranno acerbe pene.

Deh ben mio, deh cor mio,
fa', fa' la ninna ninna na.

Queste mani e questi piedi,
ch'or con gusto e gaudio vedi,
ahimè, com'in vari modi
passeranno acuti chiodi.

Questa faccia graziosa,
rubiconde hor più che rosa,
sputi e schiaffi sporcheranno
con tormento e grande affanno.

Ah, con quanto tuo dolore,
sola speme del mio core,
questo capo e questi crini
passeranno acuti spini.

Ah, che in questo divin petto,
amor mio dolce e diletto,
vi farà piaga mortale
empia lancia e disleale.

Dormi dunque, figlio mio,
dormi pur, Redentor mio,
perché poi con lieto viso
ci vedrem in paradiso.

Ai, bé meu, ai, cor meu,
fes, fes non-non, non-non.

O bé pren aquesta llet
dels meus pits intactes,
perquè un ministre cruel
et prepara vinagre i fel.

Ai, bé meu, ai, cor meu,
fes, fes non-non, non-non.

Amor meu, que aquest pit
et sigui un llit suau,
abans no lliuris amb veu alta
l'ànima al Pare dalt la creu.

Ai, bé meu, ai, cor meu,
fes, fes non-non, non-non.

Reposa ara aquests membres bells
tan graciosos i tendres,
perquè després les cadenes
els donaran penes amargues.

Ai bé meu, ai cor meu,
fes, fes non-non, non-non.

Aquestes mans i aquests peus
que ara amb goig i plaer veig,
ai, de quantes maneres
els travessaran claus aguts.

Aquesta cara agradosa
ara més roja que una rosa,
escopinades i bufetades embrutaran
amb turment i gran aflicció.

Ah, amb quant de dolor teu,
única esperança del meu cor,
aquest cap i aquests cabells
travessaran espines punxants.

Ah, que en aquest pit diví,
amor meu dolç i estimat,
hi farà una nafra mortal
una llança impia i desleial.

Dorm, doncs, fill meu,
dorm també, redemptor meu,
perquè després, amb rostre joïós,
ens veurem al paradís.

Hor che dorme la mia vita,
del mio cor gioia compita,
taccia ognun con puro zelo,
taccian sin la terra e 'l cielo.

E fra tanto io che farò?
Il mio ben contemplerò,
e ne starò col capo chino
sin che dorme il mio bambino.

Ara que dorm la meva vida,
joia plena del meu cor,
que calli tothom amb zel pur,
callin fins la terra i el cel.

I mentrestant, què faré jo?
Contempleré el meu bé
i restaré amb el cap inclinat
fins que dormi el meu infant.

Acte II. Oneiroi, els déus dels somnis

Dolcissimi baci
Dolcissimi baci
un nettare siete,
che sempre le faci
d'amor accrescete.

Il bacio che muore
al bacio dà vita,
la gioia è infinita.

Ch'indugi e dimore?
Il labbro
ch'è fabbro
di tanta dolcezza
se n'vada a baciare,
mio ben, mio cor, mia dolcezza.

Amanti, io vi so dire
Amanti, io vi so dire
ch'è meglio assai fuggire
bella donna vezzosa,
o sia cruda o pietosa;
ad ogni modo, e via,
il morir per amor è una pazzia.

Non accade pensare
di gioir in amare;
amoroso contento
dedicato è al momento,
e bella donna al fine
rose non dona mai senza le spine.

Dolcíssims petons
Dolcíssims petons
sou un nèctar
que sempre acreix
les flames de l'amor.

El bes que mor
al bes dona vida;
la joia és infinita.

Per què tardes i t'atures?
Que el llavi,
forjador
de tanta dolcesa,
se'n vagi a besar,
bé meu, cor meu, dolcesa meva.

Amants, jo us puc dir
Amants, jo us puc dir
que és molt millor fugir
d'una bella dama encisadora,
sigui cruel o pietosa;
de tota manera,
morir d'amor és una bogeria.

No s'escau de pensar
trobar joia en l'amor;
l'alegria amorosa
és cosa d'un instant,
i una bella dama, al capdavall,
mai no dona roses sense espines.

La speme del gioire
fondata è sù'l martire;
bellezza e cortesia
non stanno in compagnia;
so ben dir con mio danno
che la morte ed amor insieme vanno.

Vi vuol pianti a diluvi
per spegner i vesuvi
d'un cor innamorato,
d'un spirito infiammato;
pria che si giunga in porto,
quante volte si dice: ohimè, son morto.

Credete a costui
che per prova può dir:
io vidi, io fui.
Se creder nol volete,
lasciate star che poco importa a me.

Seguitate ad amar ad ogni modo,
chi dè rompersi il collo
non accade che schivi,
od erta o fondo;
che per proverbio senti sempre dire:
dal destinato non si può fuggire.

Donna, so chi tu sei;
amor, so i fatti miei;
non tresco più con voi,
alla larga ambi doi.

S'ogn'un fosse com'io,
saria un balordo Amor e non un Dio.

Pur ti miro

Pur ti miro, pur ti godo,
pur ti stringo, pur t'annodo,
più non peno, più non moro,
o mia vita, o mio tesoro.

Io son tua, tuo son io,
speme mia, dillo, di':
tu sei pur l'idol mio.

Si, mio ben, sì, mio cor,
mia vita, si.

L'esperança del goig
es fonamenta en el martiri;
bellesa i cortesia
no van mai plegades;
bé puc dir, per desgràcia meva,
que la mort i l'amor van de la mà.

Calen plors a diluvis
per apagar els Vesuvis
d'un cor enamorat,
d'un esperit inflamat;
abans d'arribar a port,

Creieu-vos aquell
que per experiència pot dir:
«jo ho vaig veure, jo ho vaig viure».
Si no ho voleu creure,
deixeu-ho córrer, que tant me fa.

Continueu estimant, tanmateix;
car qui ha donat el seu coll
perquè l'hi trenquin
no pot pas escapar;
perquè, com diu el proverbí:
«del destí no es pot fugir».

Dona, sé qui ets;
Amor, conec els meus actes;
No faig més tractes amb vosaltres,
manteniu-vos lluny de mi tots dos.

Si tothom fos com jo,
l'Amor no seria pas un Déu sinó un babau.

Només et miro

Només et miro, et frueixo,
t'estrenyo, t'encadeno;
ja no pateixo, ja no moro,
oh vida meva, oh tresor meu.

Jo soc teva, teu soc jo,
esperança meva, digues-ho, digues:
tu ets ben bé l'idol meu.

Sí, bé meu, sí, cor meu,
vida meva, sí.

Pur ti miro, pur ti godo,
pur ti stringo, pur t'annodo,
più non peno, più non moro,
o mia vita, o mio tesoro.

Et miro, et frueixo,
t'estrenyo, t'encadeno;
ja no pateixo, ja no moro,
oh vida meva, oh tresor meu.

Acte III. L'Albada Eos (l'Aurora)

La nuit froide et sombre (final)

Puis le jour luisant,
Au labeur duisant,
Sa lueur expose,
Et d'un teint divers
Ce grand univers
Tapisse et compose.

La nit freda i fosca

Després, el dia lluminós,
propici al treball,
mostra la seva claror
i amb un to divers
aquest gran univers
entapissa i compon.

Ecco mormorar l'onde

Ecco mormorar l'onde
e tremolar le fronde
a l'aura mattutina e gl'arborscelli,
e sovra i verdi rami i vaghi augelli
cantar soavemente,
e rider l'orient.

Heus ací com murmuren les ones

Heus ací com murmuren les ones
i tremolen les frondes
amb l'aire del matí i els arbrissons.
I sobre les branques verdes els bells ocells
canten suaument
i riu l'orient.

Ecco già l'alba appare,
e si specchia nel mare,
e rasserena il cielo,
e le campagne imperla il dolce gelo,
e gl'alti monti indora.

Heus ací l'alba,
i es mira reflectida en el mar,
i asserena el cel,
i adorna els camps de perles amb el dolç gebre,
i daura les altes muntanyes.

O bella e vagh'aurora,
l'aura è tua messaggiera, e tu de l'aura
ch'ogn'arso cor ristaura.

Oh bella i gentil aurora,
l'aire és el teu missatger, i tu de l'aire,
que retorna a la vida tot cor encès.

Zephyros (el Vent de l'Oest)

Zefiro torna

Zefiro torna, e di soavi accenti
l'aer fa grato, e 'l piè discioglie a l'onde,
e, mormorando tra le verdi fronde,
fa danzar al bel suon sul prato i fiori.

Inghirlandato il crin, Fillide e Clori
note temprando amor care e gioconde,
e da monti e da valli ime e profonde
raddoppian l'armonia gli antri canori.

Sorge più vaga in ciel l'aurora, e 'l sole
sparge più luci d'or; più puro argento
fregia di Teti il bel ceruleo manto.

Sol io, per selve abbandonate e sole,
l'ardor di due begli occhi e 'l mio tormento,
come vuol mia ventura, or piango or canto.

Zèfir torna

Zèfir torna, i amb els seus suaus accents
fa l'aire agradable, i allibera el peu sobre les ones,
i, murmurant entre les frondes verdes,
fa ballar les flors del prat amb el bell so.

Amb el cabell engarlandat, Fil-lide i Clori
afinen notes d'amor preuades i joioses;
i des de muntanyes i valls humides i profundes
les coves sonores redoblen l'harmonia.

S'alça més bella al cel l'aurora, i el sol
escampa més llums d'or; una plata més pura
guarneix el bell mantell cerulí de Tetis.

Jo sol, per selves abandonades i solitàries,
l'ardor de dos bells ulls i el meu turment,
tal com vol la meua ventura, tan aviat ploro com canto.

Fitxa artística i biografies

Lluís Coll, *cornetto i pedals*

Dani Espasa, *orgue, clavicèmbal i pedals*

Xavier Sabata, *contratenor*

Guió i concepció: Lluís Coll

Llums i so: Joan Solé

Una producció de:

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

En col·laboració amb:

LA CASA
DELS
CLÀSSICS

LLUÍS COLL TRULLS

Lluís Coll Trulls (Manresa, 1977) és corneta especialitzat en música antiga, amb una trajectòria destacada tant en l'àmbit concertístic com pedagògic. Ha estat guardonat amb el primer premi al Concours International de Cuivres Anciens de Toulouse (2006) i col·labora habitualment amb formacions de referència com Les Sacqueboutiers, Hespèrion XXI, Forma Antiqua o La Colombina, sota la direcció de figures com Jordi Savall, William Christie, Ton Koopman o Raphael Pichon.

És fundador i director artístic del conjunt La Caravaggia. Combina la interpretació amb la recerca i la recuperació del repertori antic, així com la pràctica de la improvisació en el context de la música antiga.

En l'àmbit docent, ha estat professor al CNSMD de Lió i al Conservatori de Girona, i des del 2012 és professor a l'ESMUC, on actualment és cap del Departament de Música Antiga. Imparteix regularment cursos i classes magistrals arreu d'Europa.

Compagina la seva activitat en la música antiga amb projectes en altres gèneres, com el rock o el noise, mostrant una personalitat artística oberta i transversal.

DANI ESPASA

És un músic eclèctic amb multitud d'interessos i activitat artística ben diversa: pianista, clavecinista, acordionista, director, compositor, arranjador, productor, professor... Està al capdavant de l'orquestra barroca Vespres d'Arnadí i és el director artístic del cicle de concerts al Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. A més, compagina l'activitat artística i la docència com a professor a l'ESMUC i com a membre del Programa d'Interpretació Històrica a l'Escuela Superior de Música Reina Sofía de Madrid, on ensenya clavicèmbal i baix continu.

Ha col·laborat en espectacles teatrals amb Lluís Pasqual, Calixto Bieito, Josep Maria Flotats, Joan Ollé, Sergi Belbel i Jordi Prat i Coll, i col·labora també amb Maria del Mar Bonet i Lúdia Pujol. Espasa ha compartit escenari amb artistes molt diversos. A més, el 2020 va rebre el premi Butaca a la millor composició musical de teatre per la música de La Rambla de les Floristes (Teatre Nacional de Catalunya).

Havent estudiat clavicèmbal i baix continu a l'ESMUC amb Béatrice Martin, va iniciar una intensa activitat en grups de música antiga com Hespèrion XXI, Le Concert des Nations, L'Arpeggiata, Les Sacqueboutiers de Toulouse, La Caravaggia o MUSIca ALcheMIca. Tanmateix, aviat va ser possible veure'l dirigir l'OBC, l'ensemble barroc de l'orquestra del Gran Teatre del Liceu, l'ONCA i l'ensemble de música contemporània Bcn216. Com a instrumentista, ha estrenat i enregistrar peces per a piano de Joan Albert Amargós i Enric Granados, i ha realitzat més de 40 enregistraments pels segells Aparté, Alia Vox, Erato, Passacaille, Pan Classics, Naxos, Harmonia Mundi i BIS Records.

XAVIER SABATA

El contratenor berguedà Xavier Sabata ha desenvolupat una carrera operística internacional que l'ha portat als principals teatres d'òpera del món, com el Teatro Real de Madrid, el Gran Teatre del Liceu, l'Opéra de Lyon, la Wiener Staatsoper, el Théâtre des Champs-Élysées, el Teatro La Fenice de Venècia o el Grand Théâtre de Genève, entre d'altres.

A l'escenari operístic, el seu repertori abraça des de Monteverdi i Cavalli fins al barroc d'òpera seria i la creació contemporània. Ha interpretat papers com Orlando o Giulio Cesare de Händel, Ottone a *L'incoronazione di Poppea*, Bertarido a *Rodelinda*, Endimione a *La Calisto* o el rol protagonista a *Rinaldo*, entre molts altres, treballant amb directors com Calixto Bieito, Claus Guth, Rafael R. Villalobos, David Alden o Jan Lauwers, i amb batutes com Jordi Savall, Ivor Bolton o Diego Fasolis.

Col·labora habitualment amb formacions de prestigi com Les Arts Florissants, Europa Galante, Il Pomo d'Oro o el Venice Baroque Orchestra, i actua regularment en festivals i sales com el Festival de Salzburg, el Festival d'Aix-en-Provence o els Dresdner Musikfestspiele. Manté una estreta col·laboració amb Vespres d'Arnadí i Dani Espasa, amb qui ha publicat el disc *inVISIBILI*, dedicat a repertori barroc recuperat. La seva discografia inclou enregistraments per a segells com Decca o Virgin Classics, i ha estat àmpliament reconegut per la crítica internacional.

Paral·lelament a la seva carrera com a cantant, Sabata desenvolupa projectes escènics propis com a director i creador. Ha dirigit i interpretat produccions com *Rinaldo* o *Pierrot lunaire*, i ha explorat formats escènics híbrids amb gran acollida internacional.

Tast gastronòmic

Restaurant Casal de Castelltallat - @casaldecastelltallat

Vins Urpina (Ampans) - vinsurpina.cat

Amb la col·laboració de:

Amb l'ajut de:

SASPrefabricats de formigó · Òptica Jané · Gestoria Mas Solsona · Forumgestió Assessors · Instal·lacions AGEC · Farmàcia Òptica Casas · Òmnium Segarra · Bonpreu · Alapont SA · Knauf · Solsona Experience Oliva Torras · La Mare Cultural · Tèxtil Oliu · Vidres Solsona · Fustes Jané · Farmàcia M. Teresa Comas Riu · Koobin · Constructora de Solsona · Tallers Ballús · Ca l'Agneta · La Garriga de Castelladral · Urbi Apartments · Càmping La Ribera · Allotjaments El Miracle · Hotel El Monegal · Hotel Sant Roc · MMPlats · Restaurant Crisami · Forn pastisseria Camps · Cuadrench studio · Casa d'Espiritualitat del Miracle EssènciesCat · Acústic Barna · Slow Turisme · Associació d'Amics de Vergós Guerrejat · Associació cultural Riubrogent Associació Amics de Coaner · Hotel Alta Segarra · Hotel Can Alemany · Aparthotel Cal Marçal · Hotel Estel · Hotel Bonavista Hotel La Freixera · Hotel Sant Roc · Hotel Solsona Centre · Hotel Amèrica d'Igualada · Hotel Bregon · Guixés

Productors:

Cafès Gener · November Tea · Casa Dalmases · Forn Coma · Jordi Roca · Cellar Collbaix · El Molí · El Reguer · Espai Gastronòmic · Pastisseria Sangrà · CaLagneta · Cellar Comalats · Pizzico · Cal Moliné · Cellar Fargas-Fargas · Biolord · El Rosal · Salt del Colom · Licors Quevall · Forn Cal Pius · Formatges Blancafort · Forn Vilalta Artium · Cellar Cooperatiu d'Artés · Pastisseria La Palmera · Cellar Abadal · Cellar Entrebosc · Lluc Crusellas · Cellar Castell d'Encús · Fruits Secs Torra · Caldo Aneto · Can Solvi · Cellar Grau i Grau · Parc de les Olors de Claret · Carquinyolis El Miracle · Ratafia del Miracle · Ratafia dels Carboners · Xocolates Aynousé · Restaurant Casal de Castelltallat · Vins Urpina · Eixarcolant · Agustí Pastisser Restaurant by Xavier Benito · Ladiferenta · Restaurant Vinaros · Simats · Els Tractets · Espècies Teixidor · Hostal de Pinós · Fruits Taribó · Forn de pa Guerres · La Cabana d'en Geli · El Forn Antic · Victor Schmidt

Mitjans col·laboradors:

Amb el suport de:

